

FOGÓ A ROZSBAN

R E S Z L E T

J. D. Salinger

21.

Amikor hazaértem, évek óta először az a kellemes meglepetés ért, hogy Pete, a régi éjszakai liftesfiú nem volt a liftfülkében, s ezért úgy találtam, hogy amennyiben véletlenül nem futok egyenesen a szüleim karjaiba, üdvözölhetem Phoebe-t s utána olajra léphetek, anélkül, hogy bárki is megtudná, hogy itthon jártam. Ez igazán klassz fordulat volt. És ami még ennél is jobb, az új liftesfiú elég ostoba fickónak látszott. Teljesen közömbös hangon kértem meg, vigyen fel Dicksteinékhez. Dicksteinék az emeletünkön levő másik lakásban laktak. Vadászsapkámat már jó előre levetettem, nehogy túlságosan gyanúsán nézzenek ki. Úgy léptem be a liftbe, mintha rettenetesen sietnék.

A liftesfiú már becsukta a liftajtót, teljesen készen állt az induláshoz, de aztán váratlanul felém fordulva megszólalt: — Úgy tudom, nincsenek otthon. Egy estélyen vannak a tizennegyedik emeleten.

— Rendben van — feleltem. — Akkor meg kell várnom őket. Az unokaöccsük vagyok.

Valami bután gyanakvó tekintettel méregetett. — Inkább az előcsarnokban várd meg őket, öcsém — mondta.

— Azt sem bánám — válaszoltam. — De a lábam megrándult. Fel kellene támasztanom valahová. Inkább az ajtajuk elé ülnék egy székre.

Nem nagyon értette, mit is beszélek össze-vissza, de mindössze valami olyasmit mormogott, hogy „aha”, azután felvitt az emeletre. Egyébként nem látszott rossz fiúnak. Furcsa. Mászt sem kell tennie az embernek, csak valami olyasmit mondani, amit senki sem ért, s jóformán mindent megtesznek neki, amit csak kíván.

A mi emeletünkön kiszálltam, és — bicegve, akár egy nyomorék — elindultam Dicksteinék lakása felé. Később, mikor hallottam, hogy a liftajtó becsukódik, megfordultam és átmentem a mi oldalunkra. Minden a legnagyobb rendben ment. Még csak részegnek sem éreztem magam többé. Elővettem a lakáskulcsomat és — irtó csendesen — kinyitottam az ajtót. Azután, nagyon, de nagyon óvatosan, beléptem, s az ajtót behúztam magam után. Igazán jó szajrás lehetne belőlem.

Az előszobában természetesen állati sötét volt, s persze nem gyűjt-hattam villanyt. Vigyáznom kellett, nehogy valaminek nekimenjek és zajt okozzak. És egyszerre mégis érezni kezdtem, hogy otthon vagyok. Valami olyan különös szag van az előszobánkban, amit máshol sehol sem lehet megtalálni. Nem tudom, mi a fene lehet. Se karfiol se kölni-víz — tényleg nem tudom, mi az ördög —, de valahányszor ezt érzem, tudom, hogy otthon vagyok. Először le akartam vetni a kabátomat, hogy beakasszam az előszoba szekrényébe, de aztán eszembe jutott, hogy az tele van ruhaakasztókkal, amelyek örülten zörögnek, valahányszor a szekrényajtót kinyitja az ember, úgyhogy a kabátomat mégis magamon hagytam. Azután nagyon-nagyon lassan megindultam Phoebe szobája felé. Nem tartottam attól, hogy a lány meghallja a lépéseimet, mert tudtam, hogy csak egy dobhártyája van. Az öcse, még gyerekkorában, megsértette egy szalmaszállal; ezt ő maga mesélte nekem egyszer. Meglehetősen süket, meg miegymás. De a szüleimnek, illetve főleg az anyámnak, akár valami vérebnek, olyan füle van. Így aztán nagyon-nagyon vigyáztam, amikor elhaladtam az ajtajuk előtt. Bizisten, még a lélegzetemet is visszafojtottam. Az apámnak még akár egy székét is földönthetnék közvetlenül a füle mellett, nem ébredne fel, de az anyám talán még azt is meghallaná, ha valahol Szibériában elköhinteném magam. Irtózatosan ideges. Sokszor a fél éjszakát is ébren tölti és cigarettázik.

Azután végre, talán egy óra múlva, elértem Phoebe szobáját. De ő nem volt ott. Valamiről megfeledkeztem. Teljesen kiment a fejemből, hogy általában, ha D. B. Hollywoodba vagy bárhová utazik, Phoebe mindig az ő szobájában alszik. Szereti azt a szobát, mert a legnagyobb a házban. És mert ott az a nagy marha íróasztal, amit D. B. egy alkoholistától vásárolt Philadelphióban, és az az óriási ágy, amely vagy tíz mérföld széles és tíz mérföld hosszú... Szóval Phoebe szeret D. B. szobájában aludni, ha az távol van a háztól, és D. B. ezt meg is engedi neki. Látniok kellene, amikor a leckéjét írja a mellett a nagy dög íróasztal mellett, vagy valami mást csinál. Majdnem akkora, mint maga az ágy. A kislányt, amint a leckéjét írja, alig lehet észrevenni mellette. De neki éppen ez tetszik. A saját szobáját nem szereti, mert túl kicsinek találja. Azt mondja, szeret elterpeszkedni. Ez mindig földhöz vág. Miért kell Phoebe-nek elterpeszkedni? Semmiért.

Így tehát csendben D. B. szobájába mentem, és felkattintottam az íróasztalon álló lámpát. Phoebe nem ébredt fel. Mikor a lámpa már égett, egy kis ideig csendben néztem. Ott feküdt, álomba merülve, arcával egészen a párna szélén. A szája kissé nyitva volt. Érdekes. Ha felnőtten lát az ember nyitott szájjal aludni, az mindig igen visszataszító, de a gyerekekre ez nem vonatkozik. A kölykök így is szépek. Még de a párnájukat összenyálazzák, akkor is szépek.

A legnagyobb csendben körüljártam a szobát, és szénéztem egy kissé. Egyszerre remekül kezdtem érezni magamat. Többé már nem félttem attól, hogy tüdőgyulladást kapok, meg miegymás... Egészen jól éreztem magam. Phoebe ruhái az ágy melletti széken heverték. Ahhoz képest, hogy gyerek, igazán nagyon rendes. Már úgy értem, nem hajigálja szét a holmiját, ahogy azt sok gyerek teszi. Egy cseppet sem

hanyag. Rozsdabarna ruhájához való kabátkája, amelyet anyám Kanadában vett neki, a szék támláján lógott. A blúza és a többi holmija az ülőkén volt. Cipője és harisnyája a padlón a szék alatt, szorosan egymás mellé helyezve. Ezt a cipőt azelőtt még sohasem láttam. Egészen új pár volt. Sötétbarna félcipő, hasonlatos az enyémmhez, és csuda klaszszul illett a ruhához, amit anyám Kanadában vásárolt neki. Az anyám nagyon szépen öltözteti. De igazán. Bizonyos dolgokban szörnyen jó ízlése van. A korcsolyavásárláshoz meg más efféléhez nem ért, de a ruhákhoz annál inkább. Phoebe-nek mindig van valami ruhája, amittől hasra esik az ember. A legtöbb kisgyerekeknek, még ha a szüleik gazdagok is, rendszerint borzalmas ruháik vannak. Csak látnák Phoebe-t abban a ruhában, amit anya Kanadában vásárolt. Komolyan mondom, nem tréfálok.

Leültem D. B. íróasztalára, és a rajta heverő holmit kezdtem nézegetni. Főleg Phoebe vackai voltak, iskolai dolgok, meg ilyesmi. Leginkább könyvek. Legfelül az volt, amelynek címe: *A számtan csak játék*. Kinyitottam és megnéztem a címlapot. Phoebe a következőt írta rá:

PHOEBE WEATHERFIELD CAULFIELD

4 B—1

Ez földhöz vágott. Az isten szerelmére, hiszen a második keresztnéve Josephine és nem Weatherfield. De neki az nem tetszik. Valahányszor újra látom, mindig új második keresztnévet talál ki magának. A számtankönyv alatt egy földrajzönyv volt, az alatt pedig egy nyelvtan. Phoebe nyelvtanban a legjobb. Minden tantárgyból kitűnő, de a legjobb nyelvtanban. A nyelvtan alatt nagy halom jegyzetfüzet lapult. Van vagy ötezer jegyzetfüzete. Sohasem láttam még egy kölyköt, aki-nek ennyi jegyzetfüzete lenne. Kinyitottam a legfelsőt, és megnéztem az első oldalt. A következő állt rajta:

Bernice várj rám a szünetben valami nagyon-nagyon fontosat akarok mondani.

Más nem is volt ezen az oldalon. A következőn viszont:

Miért van délkelet Alaszkában olyan sok konzervgyár?

Azért mert ott nagyon sok lazac van.

Miért van olyan sok értékes erdeje?

Mert az éghajlata megfelelő.

Mit tett kormányunk azért, hogy az alaszakai eszkimók életét megkönnyítse?

Holnap utána nézni!!!!

Phoebe Weatherfield Caulfield

Phoebe Weatherfield Caulfield

Phoebe Weatherfield Caulfield

Phoebe W. Caulfield

Phoebe Weatherfield Caulfield, Esq.

Kérlek add át Shirleynek!!!!

Shirley te azt mondtad hogy a nyilas jegyében születted pedig csak „bikás” vagy hozd el a korcsolyádat ha eljössz hozzánk

Ott ültem D. B. íróasztalán, s egyszuszra az egész jegyzetfüzetet átolvastam. Nem tartott sokáig, de különben is az ilyesmit, egy kölyök jegyzetfüzetét, akár Phoebe-ét, akár másét, egy egész napon és éjszakán át képes lennék olvasgatni. A kölykök jegyzetfüzetei megdöglészenek. Azután rágyújtottam — ez volt az utolsó cigarettám. Vagy három dobozzal elszívtam már aznap. Végül aztán felébresztettem Phoebe-t. Talán az életem végéig is ott tudtam volna ülni az íróasztalon, de mégis attól féltem, váratlanul bebuknak a szüleim, én pedig, végül is, üdvözlőni szerettem volna. Így hát felébresztettem.

Nagyon könnyen felébredt. Már úgy értem, hogy nem kell kiabálni, meg miegymás. Elég csak leülni az ágy szélére és annyit mondani: „Ébredj fel Phoebe”, és hópp, már ébren is van.

— *Holden* — kiáltott fel rögtön. Karjait a nyakam köré fonta. Mindig nagyon gyengéd. Ahhoz képest, hogy gyerek, úgy gondolom. Talán túlságosan is. Megcsókoltam, ő pedig megkérdezte. — Mikor jöttél haza? — Irtó megörült nekem. Elhihetik.

— Ne olyan hangosan. Egyelőre maradj csendben. Hogy vagy?

— Én jól. Megkaptad a leveletem? Öt oldalt írtam neked...

— Megkaptam... ne olyan hangosan. Kösz.

Tényleg írt nekem egy levelet. De még nem volt időm válaszolni rá. Arról a színdarabról szolt az egész, amit az iskolában készültek előadni. Arra kért, ne csináljak semmiféle programot, randit vagy ilyesmit pöntekre, hogy megnézhessem az előadást.

— Hogy áll a darab — kérdeztem. — Hogy is mondtad, mi a címe?

— Az amerikaiak karácsonya. Hülyeség, de én játszom Benedict Arnoldót. Nekem van körülbelül a legnagyobb szerepem — mondta. Te jó isten, milyen ébren volt máris. Egészen izgatott lett, ahogy elkezdett a darabról beszélni. — Azzal kezdődik, hogy én haldoklom. És akkor megjelenik egy szellem és megkérdezi, szégyellem-e magam. Tudod, azért, mert elárultam a hazámat. Eljössz? — Egészen felült az ágyban. — Ezért írtam neked. Ugye eljössz?

— Egészen biztosan elmegyek. Persze hogy elmegyek.

— A papa nem jöhet. Kaliforniába kell repülnie — mondta. Hihetetlen, mennyire ébren volt. Két másodperc elég neki, hogy teljesen felébredjen. Félig térdelve ült az ágyban, és a kezemet szorongatta. — Te, várj csak. Anya azt mondta, szerdán jössz haza — szólalt meg aztán. — *Szerdát* mondott.

— Hamarabb eljöttem. Ne olyan hangosan. Felvered az egész házat.

— Hágy óra van? Anya azt mondta, csak nagyon későn jönnek haza. Egy estélyre mentek Norwalkba, Connecticutba... Találd ki, mit csináltam ma délután. Milyen filmet láttam. Találd ki!

— Nem tudom... Inkább ide figyelj. Nem mondták, mikor jönnek...

— Az *Orvost* néztem — mondta Phoebe. — Egészen különleges film, a Lister alapítvány készítette. Csak egy napig adták, ma volt az egyetlen nap. Egy doktorról szolt, aki Kentuckyben paplant szorít egy gyerek szájára; a gyerek nyomorék volt, és nem tudott járni. Aztán börtönbe csukják és minden. Csodálatos volt.

— Hallgass egy pillanatra. Nem mondták, mikor jönnek...

— Később a doktor megbánja, amit tett. Tudod azt, hogy a paplant a kislány szájára szorította és megfojtotta. És aztán életfogytiglani börtönre ítélik, de a gyerek, akit megölt, mindig *eljön* hozzá látogatóba és megköszöni neki, amit érte tett. Mert hogy ő könyörületből lett gyilkos. De a doktor mégis tudja, hogy megérdemli a börtönt, mert egy orvosnak nem szabad beleszólni az isten dolgába. Annak a kislánynak az anyja vitt el bennünket, aki most a legjobb barátnóm. Alice Holmborg. Ő az egyetlen lány, aki...

— Hagyd abba legalább egy pillanatra! — szoltam rá. — Valamit kérdezni szeretnék. Mondták, hogy mikor jönnek haza, vagy nem mondták?

— Nem mondták, de tudom, hogy nagyon soká maradnak el. A papa elvitte a kocsit, úgyhogy nem kell törődniük vele, mikor megy a vonat. Most rádió is van benne. Csakhogy anya azt mondja, senkinek sem szabad használnia, ha az utcán nagy a forgalom.

Kissé kezdtem fellélegezni. Már úgy értem, hogy végleg megszűntem aggódni amiatt, hogy itt érnek-e vagy sem. Ha itt érnek, hát itt érnek.

Csak látták volna Phoebe-t. Kék pizsama volt rajta, piros elefántokkal a gallérján. Rajong az elefántokért.

— Tehát jó film volt, mi? — kérdeztem.

— Klassz volt, csak az volt a baj, hogy Alice egy kicsit meg volt iázva, és az anyja állandóan azt kérdezte tőle, nem érzi-e úgy, mintha influenzája lenne. Még a film kellős közepén is. Mindig éppen akkor, amikor valami nagyon fontos dolog történt, odahajolt hozzá és kérdezte, hogy érzi magát. Borzasztóan az idegeimre ment.

Azután a lemezt hoztam szóba. — Ide süss, vettem neked egy lemezt — mondtam neki. — Csak az a baj, hogy összetörtem az úton. Kivettem a darabokat a kabátom zsebéből és megmutattam neki. — Úgyetlen voltam.

— Add ide a darabokat — mondta. — Megőrzöm őket. — Kivette a kezemből, és az éjjeliszekrény fiókjába tette mind. Igazán döglesztő volt.

— D. B. hazajön karácsonyra? — kérdeztem.

— Anya azt mondja, lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Attól függ... Lehet, hogy Hollywoodban kell maradnia és egy filmet írnia Annapolisról.

— Annapolisról! Te jó isten!

— Valami szerelmi történet és mindenféle. Találd ki, ki játszik benne! Melyik filmsztár. Találd ki!

— Nem érdekel. Annapolis, az isten szerelmére! Dehát mit tud D. B. Annapolisról, az istenért? És mit is lehet kezdeni azokkal a történetekkel, amelyeket mostanában ír? — mondtam. Az ilyen tézista mindig megbolondít. Az az átkozott Hollywood. — Mit csináltál a kezeddél? — kérdeztem. Észrevettem, hogy a könyökén egy nagy darab sebtapas van. A pizsamája teljesen ujjatlan volt, azért láttam meg.

— Az a fiú, Curtis Weintraub, lökött meg, amikor a parkban lefele mentem a lépcsőn — felelte. — Akarod látni? — Kezdte leszedegetni a tapaszt a karjáról.

— Hagyd csak. Miért lökött le a lépcsőn?
 — Nem tudom. Azt hiszem, gyűlöl — szólta Phoebe. — Egy másik lány, Selma Atterbury és én tintával leöntöttük a viharkabátját.
 — Hát ez nem szép. Mi vagy te, utcagyerek, az isten áldjon meg?
 — Nem. De valahányszor a parkba megyek, mindenhová utánam jön.

— Talán szeret. Ez még nem ok arra, hogy összetintázd a...
 — De én nem akarom, hogy szeressen — mondta. Azután egyszerre különösen nézett rám. — Holden — kérdezte —, hogy van az, hogy nemcsak szerdán jössz haza?

— Tessék?

Nohát, látniok kellett volna ebben a percben. Aki nem hiszi, milyen dörzsölt kislány, az sültbolond.

— Miért most jöttél haza, és miért nem szerdán? — kérdezte újra.
 — Csak nem rúgtak ki megint?

— Mondtam már. Hamarabb elengedtek. Elengedtek mindenkit...
 — Téged kirúgtak! Egészen biztosan! — kiáltotta. Azután öklével a lábszáramra ütött. Néha, ha rájön, verekedős is tud lenni. — Kirúgtak! Jaj, Holden! — Kezét a szájára szorította, meg miegymás. Nagyon könnyen előnti az indulat, bizisten, nagyon könnyen.

— Ki mondta azt, hogy kirúgtak? Senki sem mondta és én...

— De igen. Tudom! — kiáltotta. Öklével újra rám vágott. Dilis, aki azt hiszi, hogy ez nem fáj. — A papa agyonüt — folytatta. Azután hasra vetette magát és a párnát a fejére húzta. Gyakran csinálja ezt. Néha egészen megvadul.

— Hagyd abba ezt — szóltam rá. — Senki sem fog agyonütni, csak... No nyugi, Phoebe, vedd le azt a vackot a fejedről. Senki sem fog agyonütni.

De mégsem akarta levenni fejről a párnát. Nem egykönnyen lehet rávenni valamire, ha semmiképpen sem akarja. Egyre csak azt ismételte. — A papa agyonüt. — Alig lehetett a szavát megérteni a párna miatt, amely a fején volt.

— Senki sem fog agyonütni. Használd a fejed egy kicsit. Először is, én most elmegyek. Bizonyosan kapok maid munkát egy ideig, valami ranchon vagy hasonlót. Ismerek egy pacákot, a nagyapjának van egy ranchja Coloradóban. Ha akarok, oda is elmehetek dolgozni — mondtam. — Állandóan levelezni fogok veled, ha maid elmentem... Ha tényleg elmegyek. No nyomás. Vedd le azt a fejedről. No Phoebe. Kérlek. Kérlek, vedd le már...

De mégsem vette le. Megpróbáltam leráncigálni róla, de nem ment, fene erős kislány. Az ember belefárad a vele való küzdelembe. Ha mindenáron a fején akarja tartani a párnát, ott is tartja.

— Phoebe, kérlek. Bújj már elő — kérleltem továbbra is. — No mozgás, ejnye... Ejnye, Weatherfield. Bújj elő.

De még most sem jött elő. Néha egyáltalán nem lehet beszélni a fejével. Végül is felkeltem, kimentem a nappaliba, kivettem néhány cigarettát a dobozból és zsebre dugtam őket. Egészen kifogyott a készletem.

Mire visszatértem, végre levette fejről a párnát — tudtam, hogy ezt fogja tenni —, de, bár már a hátán feküdt, még mindig nem nézett rám. Megkerültem az ágyat, és újra leültem mellé, mire az arcát elfordította tőlem. Kiközösített. Akárcsak a vívócsapat a Pencey-ben, amikor az aluljáróban azokat a nyavalyás vívőtőröket elvesztettem.

— No, hogy van az öreg Hazel Weatherfield? — kérdeztem. — Írtál-e újabb történeteket róla. Még mindig a táskámban van az, amelyet nekem elküldtél. Ott maradt az állomáson. Nagyon tetszik.

— A papa agyonüt.

Ha egyszer valamit a fejébe vesz, sehogyan sem lehet kiverni belőle.

— Ne fog agyonütni. A legrosszabb, amit tehet, hogy alaposan lehord, és aztán elküld abba a rohadt hadapródiskolába. Csak ezt teheti, mást nem. De ami a legfontosabb, úgysem leszek itt. Távol leszek. Valószínűleg Coloradóban azon a ranchon.

— Ne nevettesd ki magad. Még lovagolni sem tudsz.

— Ki nem tud? Légy nyugodt, tudok. Komolyan tudok. Két perc alatt megtanítanak rá — mondtam. — Ne piszkáld azt. — A karján levő sebtapaszt piszkálgatta. — Ki vágta le így a hajadat? — kérdeztem aztán. Csak most vettem észre, milyen bután vágták le a haját. Valahogy túlságosan rövid volt.

— Semmi közöd hozzá — felelte. Néha nagyon harapós is tud lenni. Csuda harapós. — Biztosan megint mindenkől megbuktál — mondta aztán nagyon fölényesen. De ez egyben valahogy muris is volt. Néha úgy beszél, mintha valami tanár lenne, pedig kisgyerek még. — Nem mindenkől — feleltem. — Angolból átmentem. — Azután, csak úgy tréfából, belecsíptem a fenekébe. Valahogy erősen kidomborodott, ahogy az oldalán feküdt, és kiváltotta belőlem ezt a tréfát. Bár egyébként alig van hátsórése még. Nem csíptem meg nagyon, mégis megpróbált a kezemre ütni, de elvétette.

Azután egészen váratlanul megszólalt: — Mondd, miért tetted ezt? — Arra gondolt, miért tették ki a szűrömet ismét. Egy kicsit elszomorított a mód, ahogyan ezt mondta.

— Jaj istenem, Phoebe, ne kérdezd ezt. Torkig vagyok mindenkivel, aki ezt kérdezi tőlem — mondtam. — Millió okom van rá, hogy miért. Talán ez volt a legrosszabb iskola, mind közül, ahányba csak jártam. Tele volt álszent alakokkal. Csupa hitvány pasas. Te még sohasem láttál annyi hitvány pasast életedben. Például egyszer afféle murit rendeztünk egyikünk szobájában, valaki be akart jönni, és senki sem akarta beengedni, mert unalmas és pattanásos volt. Valami olyan titkos összetartás volt közöttük, hogy félttem nem csatlakozni hozzájuk. És az a pattanásos, unalmas pacák, Robert Ackley be akart jönni. Megpróbált hozzánk csatlakozni, de nem engedték. Csak azért, mert unalmas és pattanásos. De nem is szeretek erről beszélni. Bűdös egy iskola volt. Becsszóra mondom.

Phoebe egy szót sem szólt, de azért figyelt. A nyaka tartásáról láttam, hogy figyel. Mindig odafigyel, ha mond neki valamit az ember.

És az az érdekes, hogy még a felénél se tartok, máris tudja, mi a fenéről van szó. Tényleg tudja.

Tovább beszéltem neki a Pencey-ről. Valahogy jólesett.

— Még a rendesebb tanárok is álszentek voltak — folytattam. — Volt ott egy öreg muki, Mr. Spencer. A felesége mindig forró csokoládéval kínált, meg miegymás. De akkor kellett volna látnod, amikor az öreg Thurmer, az igazgató bejött hozzánk történelemórára és leült hátul a tanterem végében. Mindig bejött, és vagy félórát ott üldögélt hátul. Talán azt hitte, nem vesszük észre, vagy mit tudom én. Egy idő múlva aztán, ahogy ott ült, elkezdte félbeszakítani az öreg Spencert, és egy nagy rakás elcsépelet viccet mesélt. Az öreg Spencer pedig valósággal törte magát, csakhogy minél jobban röhögjön, meg minden, mintha az a koszos Thurmer valami herceg lenne, vagy mi a fene.

— Ne káromkodj folyton.

— Okádni tudtam volna, esküszöm, okádni — mondtam. — No és az öregdiákok napja. Mert ott az is van, az öregdiákok napja, amikor azok az ürgék, akik valamikor még 1776 táján nevelkedtek a Penceyben, újra ellátogatnak és körüljárnak mindent a feleségükkel, a gyerekeikkel meg az egész pereputtyukkal együtt. Csak láttad volna azt az öreg pasit, körülbelül ötvenéves lehetett. Bejött a szobánkba, kopogtatott az ajtón és megkérdezte, használhatja-e a fürdőszobát. A fürdőszoba a folyosó végében volt, nem tudom, mi az ördögnek kérdezett *miniket*. Tudod, mit mondott? Azt mondta, szeretné látni, ott van-e még a névjele az egyik klozetajtón. Valaha, talán kilencven évvel azelőtt bevészte a nyavalyás neve buta kezdőbetűit az egyik klozet ajtajába, és most látni akarta, ott vannak-e még. A szobatársam és én lementünk vele a fürdőszobába, s aztán várakoznunk kellett, amíg megnézi, ott van-e a névjele valamelyik klozet ajtaján. És egész idő alatt folyton arról beszélt nekünk, hogy a Pencey-ben töltötte élete legszebb napjait, s egy rakás tanácsot adott a jövőre nézve. Úristen, hogy kétségbe ejtett. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy rossz pasas volt —, egyáltalán nem. De ahhoz nem is kell senkinek rossznak lennie, hogy kétségbe ejtsen valakit. Elég, ha egy csomó süket tanácsot ad és a monogrammját keresi a klozetajtón; más nem is kell. Én nem tudom. Talán nem is lett volna olyan borzalmas az egész, ha nem kapkodott volna folyton levegő után. De egészen kifogyott a lélegzete, amíg azt a sok lépcsőt megmászta, és egész idő alatt, amíg a névjelét kereste, nehezen lélegzett az orrán keresztül; és olyan fura és szomorú volt, ahogy Stradlaternek és nekem magyarázta, hogy mit is tegyünk, ha egyszer kikerülünk a Pencey-ből. Istenem, Phoebe! Nem is tudom neked megmagyarázni. Semmit sem szerettem, ami a Pencey-ben történt. Én nem is tudom, miért.

Phoebe mondott valamit, de nem értettem meg a szavát. Szája félig a párnán volt, úgyhogy nem hallhattam jól.

— Mit mondtál? — kérdeztem. — Emeld föl a fejed. Nem értelek, ha a párnába beszélsz.

— Te semmit sem szeretsz, *akárm*i történik is.

Azzal, hogy ezt mondta, még jobban elkeserített.

— Ez nem igaz. Van olyasmi is, amit szeretek. Egészen biztosan Mi a fenének mondtad ezt?

— Mert te nem szeretsz semmit. Egyetlen iskolát sem. És még millió dolgot nem szeretsz. Ez így van.

— De igenis szeretek. Ebben tévedsz... Éppen ebben tévedsz! Mi az ördögnek kellett ezt mondanod? — A fenébe is, hogy elkészerített.

— Mert te nem szeretsz semmit — mondta újra. — Mondj valamit.

— Valamit? — kérdeztem. — Valamit, amit szeretek? No jól van.

Nem nagyon tudtam koncentrálni, az volt a baj. Néha nehezen koncentrálok.

— Olyasmit, amit nagyon szeretek? — kérdeztem.

Nem felelt. Valami furcsa helyzetben kuporgott, egészen az ágy másik szélén. Mintha ezer mérőföldnyire lett volna tőlem. — No nyomás, felelj — sürgettem. — Olyasmit mondjak, amit nagyon szeretek, vagy amit éppen csak hogy szeretek?

— Amit nagyon szeretsz.

— Rendben van — mondtam. De sehogy sem tudtam koncentrálni. Csak arra a két apácára tudtam gondolni, akik abba a viharvert szalmakosárba gyűjtögették a gubát. Különösen az egyikre, amelyiknek drótkeretes szemüvege volt. És arra a fiúra, akit Elkton Hillben ismertem. James Castle-nek hívták, ő volt az, aki ott Elkton Hillben nem akarta visszavonni, amit arról a beképzelt Phil Stabile-ről mondott. Felfuvalkodott pasasnak nevezte, és Stabile koszos barátai közül valaki beköpte magának Stabile-nek. És akkor Stabile, vagy hat más piszkos fattyúval együtt, bement Castle szobájába, bezárta az ajtót és megpróbálta rákényszeríteni, hogy vonja vissza, amit mondott, de ő nem akarta. Erre nekimentek. Meg sem mondom, mit csináltak vele — túlságosan undorító lenne —, de még mindig nem akarta visszavonni; szegény James Castle. Látniok kellett volna. Nyiszlett, vékonypénzű kis pasi volt, olyan karokkal, akár a ceruza. Végül is, ahelyett, hogy visszavonta volna a szavát, kiugrott az ablakon. Én a zuhanyozóban voltam, de mégis hallottam, ahogy kinn a földre esik. De csak azt gondoltam, hogy valami kiesett az ablakon, egy rádió, egy íróasztal vagy valami, de nem azt, hogy egy *fiú*. Aztán hallottam, hogy mindenki kirohan, végig a folyosón és le a lépcsőn; felvettem a fürdőköpenyemet, és én is leszaladtam. James Castle ott feküdt a kőlépcsőn. Halott volt, a fogai szerteszét heverték, körülötte véres volt minden, és senki sem mert a közelébe menni. Az a sportszetter volt rajta, amit én adtam neki kölcsön. És mindössze az történt, hogy a pacákokat, akik akkor a szobájába bementek, kidobták az iskolából. Még csak be sem zárták őket.

Csak erre tudtam gondolni. A két apácára, akiket a reggelinél láttam, és James Castle-re, akit Elkton Hillben ismertem. Az a legfurcsább a dologban, hogy az igazat megvallva, alig ismertem James Castle-t. Nagyon csendes fiú volt. Az én osztályomba járt, de a terem másik felében ült, és nagyon ritkán felelt vagy ment ki a táblához. Némelyik pacák az iskolában alig néhányszor felelt vagy ment ki a táblához. Azt hiszem, mindössze akkor beszéltem vele, amikor megkért, adjam neki kölcsön a sportszetteremet. Majdnem hanyatt estem, amikor erre kért. Annyira meglepődtem. Emlékszem, éppen a fogamat mostam a fürdőszobában, mikor a szettert elkérte tőlem. Azt

mondta, az unokatestvére jön hozzá látogatóba és autózni viszi. Én meg még azt sem tudtam, honnan tudja, hogy van sportszvetterem. Mindössze annyit tudtam róla, hogy a neve mindig közvetlenül előttem szerepel névsorolvasáskor. Cabel, R, Cabel, W., Castle, Caulfield, erre tisztán emlékszem. Az igazat megvallva, alig adtam oda neki a szvettert. Csak azért, mert nem ismertem eléggé.

— Tessék? — kérdeztem Phoebe-t. Mondott valamit, de nem értettem.

— Még csak eszedbe se jut semmi.

— De igen. Mindjárt.

— Nohát, akkor nyomás.

— Allie-t például szeretem — mondtam. — Meg ezt is, amit most csinálok. Itt ülni veled, beszélgetni mindenféléről, és olyasmire gondolni, ami...

— De Allie meghalt. Mindig őt említed. Ha már egyszer valaki meghalt, akkor az *égben* van, és többé nincs is igazán.

— Tudom, hogy meghalt! Csak nem képzeled, hogy nem tudom? De attól még szerethetem, miért is ne? Ha valaki meghalt, azért még nem szűnik meg szeretni az ember, az isten áldjon meg. Különösen, ha ezerszer kedvesebb nekem, mint a többi ember, akit ismerek és akik élnek, meg minden...

Phoebe egy szót sem szólt. Ha semmi sem jut az eszébe, egyetlen árva szót sem szól.

— Azonkívül pedig ezt is szeretem — mondtam. — Itt ülni veled, dumálni és vacakolni.

— De ez mégsem *komoly* dolog!

— De ez nagyon is komoly! Igenis az! Hogy a fenébe ne lenne az? Az emberek számára soha semmi sem elég komoly. Az istenit neki, hogy torkig vagyok az ilyesmivel.

— Hagyd már abba a káromkodást. És mondjál valami mást. Mondd meg, mi szeretnél lenni. Mondjuk tudós. Vagy ügyvéd vagy valami...

— Tudós nem lehetek. A tudományban nem vagyok jó.

— Hát akkor ügyvéd. Mint a papa meg mások.

— Ügyvédnek lenni nem rossz, elismerem, de... nekem ez sem tetszik — mondtam. — Úgy gondolom, ha mondjuk ártatlanul vádolt pasik életét mentik meg, meg ilyesmi, akkor minden rendben is van, de ha ügyvéd vagy, nem ezt csinálsz. Mást sem teszel, minthogy egy nagy rakás dohányt keresel, golfot és bridzset játszol, Martinit iszol, kocsikat vásárolsz és, mint valami fejcs, kihúzod magad. És még ha ártatlan ürgék életét is mented meg, honnan tudhatod, *valóban* ezt akartad-e, vagy inkább azt, hogy valami csuda klassz ügyvéd váljon belőled, akinek mindenki gratulál és a vállát veregeti, mikor a tárgyalás véget ér, és akit körülvesznek az újságírók meg mindenki, akárcsak valami szemét filmben. Végül is, honnan tudnád, hogy nemcsak megjátszod magad. Éppen az a baj, hogy ezt sohasem tudhatod biztosan.

Nem vagyok egészen biztos abban, hogy Phoebe megértette mindazt, amit mondtam. Mert hát mégiscsak gyerek még. De hiszen figyelt rám. És ha figyelnek az ember szavára, hát már az is valami.

— A papa agyonüt. Agyonüt — mondta aztán.

De én csak hallgattam. Valami másra gondoltam, valami egészen bolond dologra... — Tudod, mi szeretnék lenni? — szólaltam meg aztán. — Ha választhatnék... Tudod-e, mi az istennyila szeretnék lenni?

— No mondd meg. De ne szitkozódj.

— Ismered-e azt a dalt, hogy: „Ha két test egymásnak fut, amint megy a rozson át”?... Hát én azt szeretném, ha...

— Nem így van. „Ha egy test egy testre lel, amely jön a rozson át”. — mondta Phoebe. — Ez egy költemény. Robert Burns-től.

— *Tudom*, hogy Robert Burns költeménye.

Igaza volt. Tényleg így van: „Ha egy test egy testre lel, amely jön a rozson át...” De akkor ezt nem tudtam még.

— Azt hittem, úgy van: „Ha két test egymásnak fut...” — mondtam. — No mindegy. Egy nagy rozsföldet képzelek magam elé és egy nagy csapat kisgyereket, amint a rozs között játszanak. Sok ezer kis kölyköt, és senki sincs körülöttük... egyetlen felnőtt sem... csak én. Én pedig valami fene nagy szikla szélén állok. És ha valaki le akar esni a szikláról, nekem kell megfogni. Úgy gondolom, hogy amikor a gyerekek össze-vissza szaladgálnak és nem nézik, hova lépnek, nekem ott kell teremnem valahonnan, és el kell kapnom őket. Ezt kellene csinálnom egész nap. Én lennék a „fogó a rozásban”, vagy micsoda. Tudom, hogy ez hülyeség, de nekem csak erre lenne kedvem. Persze tudom, hogy hülyeség.

Phoebe sokáig semmit sem szólt. S aztán, mikor megszólalt, megint csak ennyit mondott: — A papa agyonüt.

— Azt se bánom, ha megteszi — feleltem. Azután felkeltem az ágyról, mert fel akartam hívni Mr. Antolinit, aki Elkton Hillben az angol tanárom volt. Most New Yorkban élt. Otthagyta Elkton Hillt. Az egyetemen lett angol szakos tanár. — Telefonálnom kell valakinek — mondtam Phoebe-nek. — Mindjárt visszajövök. El ne aludj. — Nem akartam, hogy elaludjon, amíg én a nappaliban vagyok. Tudtam ugyan, hogy nem fog elaludni, de a biztonság kedvéért mégis szóltam neki.

Miközben az ajtó felé haladtam, Phoebe utánam szólt. — Holden! — kiáltotta, és én megfordultam.

Most felült az ágyban. Csuda helyesnek látszott. — Egy kislánytól, Phillis Margulies-től most tanulok mesterségesen bőfogni — mondta. — Hallgasd csak.

Figyeltem, és valamit tényleg hallottam is, de alig észrevehetően. — Jól van — mondtam. Azután kimentem a nappaliba, és felhívtam Mr. Antolinit.

A telefonálással sietve végeztem, mert attól féltem, a szüleim éppen azalatt toppannak be. De mégsem jöttek. Mr. Antolini nagyon kedves volt. Azt mondta, mindjárt elmehetek hozzá, ha kedvem tartja. Azt hiszem, álmából vertem fel, őt is meg a feleségét is, mert állati soká tartott, míg a hívásomra jelentkezett. Mindjárt azt kérdezte,

nincs-e valami baj, én pedig azt feleltem, hogy nincs. De aztán mégis megmondtam, hogy kirúgtak a Pencey-ből. Gondoltam, neki igazán megmondhatom. — Te jó isten! — kiáltotta, mikor megmondtam neki. Általában jó humorérzéke van. Azt mondta, rögtön menjek el hozzá, ha akarok.

Mr. Antolini volt a legjobb tanár, aki valaha is tanított. Aránylag fiatal pasas volt, nem sokkal öregebb D. B.-nél, a bátyámnál, és az ember komédiázhatott, tréfálhatott vele, anélkül, hogy megszűnt volna tiszteletet érezni iránta. Ő volt az, aki végül is felemelte a földről azt a fiút, aki kiugrott az ablakon, James Castle-t, akiről már beszéltem. Odament hozzá, megtapogatta a pulzusát meg miegymás, aztán ráterítette a kabátját, és vitte egészen a kórházig. Még azzal sem törődött, hogy a kabátja csupa vér lett.

Mire D. B. szobájába visszamentem, Phoebe közben felcsavarta a rádiót. A készülékből tánczene áradt. Egészen lehalkította, nehogy a lány meghallhassa. Látniok kellett volna. Az ágy kellős közepén ült, a takaró tetején, és lábait keresztbe rakta maga előtt, ahogy az indiai jógik csinálják. És a zenét hallgatta. Néha igazán megdögleszt.

— Gyere — mondtam. — Van kedved táncolni? — Még egészen csöpp kölyök korában tanítottam meg táncolni. Nagyon jól táncol. Valójában csak nagyon keveset tanult tőlem. A legtöbb dolgot egyedül tanulta meg. Arra senkit sem lehet megtanítani, hogyan kell igazán jól táncolni.

— Cipő van rajtad — mondta.

— Majd levetem. No nyomás.

Hirtelen leugrott az ágyról, megvárta, amíg levetem a cipőmet, azután táncoltunk egy ideig. Tényleg irtó jól táncolt. Nem szeretem, ha felnőttek gyerekekkel táncolnak, mert az rendszerint rémes látvány. Már úgy értem, ha az ember vendéglőben van, és látja, amint egy öreg hapsi valami kis kölyöklánnyal táncol. Rendszerint akaratlanul is majd leráncigálja róla a ruhát, a gyerek pedig össze-vissza lépked, úgyhogy még nézni is borzasztó, de nyilvánosan én nem is csinállok ilyesmit, sem Phoebe-vel, sem mással. Csak otthon hülyéskedünk néha. De Phoebe-vel különben is más az egész, mert ő tud táncolni. Mindenben követni tudja az embert. Ha elég közel tartom magamhoz, nem sokat számít, hogy a lábam sokkal hosszabb az övé-nél. Lépést tart velem. Megfordulhatok vele, félredőlhetek, még rángatózhatom is egy kicsit, mindent utánam csinál. Bizisten, még tangót is táncolhatunk.

Négy számot táncoltunk egymás után. De két szám között volt a legmulatságosabb. Phoebe ilyenkor is táncoló állásban maradt. Még beszélni sem akart, meg ilyesmit. Mindkettőnknek úgy kellett állva maradnunk és várni, hogy a zenekar újra játszani kezdjen. Még csak nevetni sem volt szabad.

Szóval négy számot táncoltunk, azután lecsavartam a rádiót. Phoebe visszaugrott az ágyába, és bebújt a takaró alá. — Ugye sokat fejlődtem? — kérdezte.

— De még mennyit — mondtam. Újra leültem mellé az ágyra. Egészen kifulladtam. Állati sokat cigarettáztam, és most alig kaptam levegőt. De Phoebe egyáltalán nem fulladt ki.

— Érintsd meg a homlokomat — mondta egészen váratlanul.

— Miért?

— Érintsd csak meg. Tapintsd meg, csak egyszer. — Kezemet a homlokára tettem. De semmi különöset sem éreztem.

— Nem érzed úgy, mintha meleg lenne? — kérdezte.

— Nem. Miért, talán melegnek kellene lennie?

— Igen. De csak most gyújtom be. Érintsd meg újra.

Ismét megtapogattam, de most sem éreztem semmit. — Azt hiszem, kezdődik már — mondtam mégis. Nem akartam, hogy valami kisebbségi érzés fejlődjön ki benne.

Enre bólintott. — Annyira fel tudom hajtani, hogy még a lázmérő is megmutatja.

— A lázmérő. Ki mondta ezt neked?

— Alice Holmborg tanított meg rá. Keresztbe kell raknod a lábadat, visszatartani a lélegzetedet és valami nagyon-nagyan forró dologra kell gondolnod. Egy fütőtestre vagy ilyesmire. És akkor az egész homlokod olyan forró lesz, hogy még a kezét is megégetheti vele az ember.

Ez földhöz vágott. Gyorsan elrántottam a kezemet, mintha szörnyű veszélyben lennék. — Köszönöm, hogy szóltál — mondtam.

— Oh, hát a te kezedet nem is égettem volna meg. Abba hagytam volna, még mielőtt... sss... — Azután váratlanul nagyon gyorsan felült az ágyban.

Irtó megijesztett ezzel. — Mi bajod van — kérdeztem.

— Az előszobaajtó! — mondta hangos suttogással. — Biztosan *ők* azok!

Gyorsan felugrottam és eloltottam az íróasztali lámpát. Cigaretta-
mat elnyomtam a cipőm talpán, és a zsebembe tettem. Azután meg-
kevertem a levegőt, hogy a füstöt szétzavarjam; az isten szerelmére,
legalább ne cigarettaztam volna. Felkaptam a cipőmet, beléptem a
szekrénybe, és magamra csuktam az ajtót. Te jó isten, milyen örülten
vert a szívem.

Azután hallottam, hogy anyám belép a szobába.

— Phoebe — szólalt meg. Ilyesmit máskor ne csinálj, kisasszony. Láttam, hogy égett a lámpa.

— Jó estét — hallottam Phoebe hangját. — Nem tudtam elaludni. Jól mulattatok?

— Nagyszerűen — felelte anyám, de érezni lehetett, hogy nem gondolja komolyan. Általában ritkán van igazán jókedve, ha elmegy valahová. — Miért vagy még ébren, ha szabad kérdezni? Elég melegen betakaróztál?

— Igen, elég melegem volt. Csak éppen nem tudtam aludni.

— Phoebe! Csak nem cigarettáztál te itt? Mondd meg az igazat, kisasszony!

— Tessék? — kérdezte Phoebe.

— Értetted te nagyon jól, amit kérdeztem.

— Csak egy pillanatra gyújtottam meg. Csak *egy* szippantottam. Azután kidobtam az ablakon.

— És miért, ha szabad érdeklődnöm?

— Mert nem tudtam aludni.

— Nem szeretem az ilyesmit, Phoebe. Egyáltalán nem szeretem. Akarsz még egy takarót?

— Nem. Kösz, jó éjszakát! — mondta Phoebe. Érezni lehetett, hogy meg akar szabadulni tőle.

— Milyen volt a mozi? — kérdezte anyám.

— Kitűnő. Csak Alice anyja... az egész film alatt azt kérdezgette Alice-től, nem érzi-e betegnek magát. Hazafelé taxin jöttünk.

— Mutasd a homlokodat.

— Semmi bajom. És Alice-nek sincs semmi baja. Csak az anyja vacakolt folyton.

— Jól van. Hát akkor aludj. Milyen volt az ebéd?

— Pocsék — mondta Phoebe.

— Tudod, hogy apád megmondta, ne használd ezt a szót. Miért lett volna pocsék? Gyönyörű báránycombot kaptatok. Egészen a Lexington Avenue-ra kellett mennem érte.

— A comb tényleg jó volt, de Charlene folyton rám lehelt, ha valamit a tányéromra tett. Mindenre rálehel, az ételre meg mindenre. Mindenre rálehel.

— No jól van. Igyekezz elaludni. Csókold meg anyádat. Imádkoztál?

— Még a fürdőszobában. Jó éjszakát.

— Jó éjszakát. De most aztán, gyorsan elaludni. Rettenetes fejfájásom van — mondta anyám. Nagyon gyakran fáj a feje. Valóban gyakran.

— Vegyél be néhány aszpirint — ajánlotta Phoebe. — Mondd csak, Holden hazajön szerdán?

— Úgy tudom, igen. Húzd magadra jobban a takarót. Még jobban, egészen.

Hallottam, ahogy kimegy és becsukja az ajtót. Néhány percre még várakoztam. Azután kijöttem a szekrényből. Egyenesen Phoebe-nek ütköztem, olyan sötét volt, hogy nem vettem észre, közben kiszállt az ágyból és felém közeledik, hogy szóljon, kijöhetek már. — Megütöttelek? — kérdeztem. Most, hogy a szüleim itthon voltak, már csak suttogni lehetett. — No én most elszelelek — mondtam. A sötétben megkerestem az ágyszélét, leültem rá, és a cipőmet kezdtem húzni. Meglehetősen ideges voltam. Elismerem.

— Ne most menj — suttogta Phoebe. — Várj, amíg elalszanak.

— Nem. Most megyek. Most van a legjobb alkalom — mondtam. — Anya a fürdőszobába megy, és a papa még bizonyára belenéz az újságba. — Alig tudtam befűzni a cipőmet, olyan állati ideges voltam. Nem mintha attól féltem volna, hogy ha észrevesznek, *agyonütnek*, vagy ilyesmi, de az egész mégis nagyon kellemetlen lett volna. — Hol a csodában vagy? — kérdeztem Phoebe-től. Olyan sötét volt, még őt sem láttam.

— Itt vagyok — felelte. Ott állt egészen közel hozzám. És mégsem láttam.

— A bőröndjeim az állomáson vannak. Ide figyelj, Phoebe. Nincs véletlenül egy kis gubád? Teljesen le vagyok égve.

— Csak a karácsonyi pénzem. Az ajándékokra, meg ilyesmire. Még semmit sem vásároltam.

— Ja úgy... — Nem akartam elvenni a karácsonyra szánt pénzét.

— Adjak valamennyit? — kérdezte.

— Nem akarom elvenni a karácsonyi gubádat.

— Adhatok kölcsön belőle — mondta. Azután hallottam, hogy oda-botorkál D. B. íróasztalához, és a millió fiók közt kotorász. Korom-feketeség vett körül, olyan sötét volt a szobában. — Ha elmész, nem fogsz látni a darabban — jegyezte meg. A hangja egészen elváltozott, amikor ezt mondta.

— De igen, látni foglak. Nem megyek el addig — válaszoltam. Ha lehetséges, megpróbálok egészen kedd estig Mr. Antolininél maradni. Azután hazajövök. Ha alkalmam lesz rá, majd telefonálok.

— Nesze, itt van — mondta Phoebe. Megpróbálta átadni a pénzt, de sehogyan sem tudta a kezemet megtalálni.

— Hol?

Kezembe nyomta a gubát.

— No nem kell az egész — tiltakoztam. — Két dolcsi éppen elég lesz. Ne vacakolj... Fogd meg. — Megpróbáltam visszaadni neki, de nem akarta elvenni.

— Elviheted az egészet. Ha akarod, visszafizeted. Majd elhozod az előadásra.

— Mennyi ez, az isten áldjon meg?

— Nyolc dollár, nyolcvanöt cent. Azaz hatvanöt cent. Egy kicsit már elköltöttem belőle.

Ekkor, egészen váratlanul, sírni kezdtem. Sehogyan sem tudtam visszatartani. Teljesen hangtalanul sírtam, úgyhogy senki sem hallhatta meg, de mégis. Szegény Phoebe egészen odalett, mikor észrevette; odabújt hozzám és megpróbált vigasztalni, de ha én egyszer rákezdem, egyhamar úgysem tudom befejezni. Leültem az ágyszélére, Phoebe a nyakam köré fonta karját, én pedig őt öleltem át, de mégsem tudtam sehogysem abbahagyni. Azt hittem, megfulladok. Irtózatosan megjisztettem szegény Phoebe-t. Az ablak nyitva volt, éreztem, hogy egész testében reszket, hiszen csak pizsama volt rajta. Igyekeztem rávenni, bújjon a takaró alá, de erre nem volt hajlandó. Végül mégis befejeztem a bögést. De tényleg nagyon-nagyon soká tartott. Aztán begomboltam a kabátomat, meg miegymás, és megmondtam Phoebe-nek, hogy továbbra is kapcsolatban maradok vele. Felajánlotta, hogy aludjak ott mellette, ha akarok, de én azt mondtam, jobb, ha most olajra lépek, és hogy Mr. Antolini vár rám, meg ilyesmi. Azután kabátom zsebéből kivettem a vadászsapkámat és odaadtam neki. Szereti az ilyen muris tökfödőket. Először nem akarta elvenni, de én ráerőszakoltam. Fogadni mernék, hogy egész éjszaka azzal aludt. Még egyszer elmondtam, hogy alkalomadtán majd felhívom, azután leléptem.

Valahogy sokkal könnyebb volt kijutni a házból, mint bejutni. Talán mert most már egy cseppet sem bántam volna, ha elcsipnek. Úgy gondoltam, ha észrevesznek, hát észrevesznek. Még talán kívántam is egy kicsit.

A liftet nem használtam, inkább a lépcsőn mentem le. Majdnem a nyakamat törtem a rengeteg szemetesvödör miatt, de aztán mégis csak szerencsésen kijutottam. A liftesfiú észre sem vett. Talán *még most is azt hiszi, hogy Dicksteinéknél vagyok.*

Varga Zoltán fordítása